

НЕДІЛЯ САМАРЯНКИ

(Ін. 4, 5 - 42)

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа!
Христос Воскрес!

Дорогі брати і сестри!

В своїй подорожі до Галилеї Ісус Христос зупинився поблизу міста Сихар. Там була криниця ще за часів патріарха Якова. Втомлений Ісус і апостоли зупинилися коло цієї криниці для відпочинку. В цей час прийшла по воду жінка-самарянка і Ісус почав із нею розмову. *"Дай мені напиться води"*, - сказав Ісус до самарянки. Вона, дуже здивована, відповідала: *"Як Ти, будучи юдеєм, просиш у мене, самарянки, води? Адже юдеї не живуть в добрих стосунках з самарянами..."* (Ін.4, 9-10).

Чому Ісус Христос звернув увагу на цю просту жінку самарянку?

Чому в розмові з нею Христос підносив її думку до таких великих речей, як наука про Його божественне слово, яке Ісус назвав «живою водою», про поклоніння Богові в дусі й істині, про сівача і про того хто збирає жнива, як також, хто отримає нагороду в наслідок загальної праці, і нарешті, відкрив самарянці, мабуть першій з жіноцтва, що Він є Христос Син Божий.

Через те, що Христос взагалі зараховував Себе до всіх поневолених та пригноблених, а жінка самарянка належала до того народу, який тоді був найбільше зневажений та знеславлений.

Тому Христос часто виявляв Свою особисту любов до самарян, виводив їх з цієї зневаги і навіть ставив їх прикладом для тих народів, що їх зневажали.

Хто ж то був самарянський народ? Самаряни походили з єврейського народу і жили на такій землі, яка була роздоріжжям для всяких хижаків. Самаряни нікого не зачіпали, але різні наїзники з півночі і півдня топтали на їхній землі.

І хіба ж не була подібна доля і нашого українського народу? І на нашій землі постійно топтали різні загарбники з півночі, сходу, заходу, з півдня, розтерзували українську культуру і розграблювали українські скарби, розривали живе тіло української душі, та ще й здібніших дітей українського народу виховували на свій лад.

І ці навали з усіх сторін навіть присвоїли нашу культуру, перекроїли нашу багатотисячну історію, навіть хотіли знищити нашу співучу українську мову. Сьогодні ми є свідками коли ці наїздники хочуть знищити нашу Святу Рідну Церкву, вони навіть сьогодні підібрали собі союзників з греків, з турків, яничарів, навіть завербували собі союзників з наших співвітчизників.

«Схаменіться! Будьте люди, бо лихо вам буде, настане суд...»
остерігає Тарас Шевченко.

Ми бачимо з історії самарянського народу, який був піднесений високо Христом через те, що зневажений був людьми і ми з більшою певністю будемо вірити, що й до нашого народу чим є ближча ласка Божа, тим більше є зневаження людське.

Коли самарянка захотіла пізнати правдиву віру й запитала Ісуса, де і як треба поклонятися Богові. На це Ісус сказав: *"Прийде час, коли справжні поклонники поклоняться Отцеві духом і правдою, бо Бог є Дух, і хто поклоняється Йому духом, Богові поклоняється»* (Ін.4,23-25).

Що ж, властиво, означає - поклонятися Богові духом? Ми духом славимо Бога, коли, усвідомлюючи розумом Його досконалість, а через наші недомагання і слабості, доходимо до переконання, що ми є Його сотворіння, які від Нього одержали життя, і що доля й наше майбутнє є в Його руках. Таке постійне переконання нашого розуму та почуття нашого серця зроджує в нас покору. А покора відганяє від нас гордощі й зарозумілість і згинає наші коліна перед маєстатом Божим в сердечному визнанні: *"Нехай вихваляють Тебе, Господи, усі діла Твої, і Святі Твої нехай благословляють Тебе. Царство Твоє - це Царство віків і володіння Твоє на всі роди й народи. Кожне створіння нехай благословляє ім`я святе Твоє повіки"* (Псалом 10, 13—21).

Славити Бога й коритися Його святій волі ми повинні у всіх обставинах нашого життя - чи в радісні дні, дані нам Богом, чи в сумні, чи в добробуті, чи в горі і злиднях.

Ми є свідками коли Господь Бог Сам ласкаво зволив провадити з нами бесіду про Свою науку на нашій рідній мові, поставив на чолі нашої Рідної Церкви свідомого Українця і Мужа Великої Ідеї -Святійшого Отця нашого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета. Господь Бог напуває нас дійсно живою водою і з нашого народу буде Свою Церкву для дійсного поклоніння в душі й істині.

Не про розкоші грішного світу дбайте, дорогі мої, а дбайте разом із усім нашим боголюбивим народом про вічну нагороду, якою всіх нас за наше Богопочитання духом і правдою, за наші добрі вчинки нагородить найсправедливіший і наймилосердніший Спаситель - вічною славою в Царстві Небеснім. В єдності нашого народу, у взаємнім добродійстві, у спільних молитвах і спільних діях є вияв нашої вірності Творцеві нашому.

Амінь.

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа!

Христос Воскрес!